

MURASZOMBAT ÉS VIDÉKE

Gazdasági és társadalmi hetilap.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

120

Előfizetési ár:
Egész évre 3 frt. Félévre 1 frt 50 kr. — A gazd. fiók-
egylot tagjainak: egész évre 2 frt, félévre 1 frt.
Egyes szám ára 10 kr.
Előfizetési pénzek és reklamációk a kiadóhivatalhoz
intezendők.

Szerkesztői és kiadói:
A muraszombati gazd. főkegylet.

A szerkesztésért felelős:

TAKÁCS R. ISTVÁN, e. titkár.

Kéziratok, levelek s egyéb szerkesztőági közlemények
a szerkesztőséghez küldendők.

Hirdetési díj: 4 hasábos petitsor egyszeri hirdetésnél 10 kr
többiszeri hirdetésnél soronként 6 kr. Bélyegdíj 30 kr.

Nyitlétér petitsora 25 kr.

Felhívás előfizetésre.

Lapunk 1893 év január hó elsejével a kilenczedik évfolyamba lép.

Programmunk marad a régi A mennyi-
ben ily szük körre terjedő vidéki lapnál le-
hetséges: mindenkor arra törekedünk, hogy
lapunk köré oly munkatársak sorakozzanak,
kik készek a közügynek szolgálni.

Nem kiméltünk sem időt, sem fáradságot,
sem anyagi áldozatot, hogy lapunkat oly szín-
vonbra emeljük mely pártolásra talál.

Midőn t. olvasóinkat tisztelettel felhívjuk,
hogy lapunkat jövőre is szíves támogatásban
részesíteni sziveskedjenek, nem mulaszthatjuk
e helyen t. munkatársainknak őszintén szíves
közreműködésükért köszönetet mondani, kérve
üket, hogy a közügy érdekében becses támog-
gatásukat a jövőben se vonják meg tőlünk.

Lapunkat a muraszombati gazd. fiók-egy-
let tagjai, egy a községek mint testületek évi
2 frt-ért, nem-tagok pedig 3 frt-nyi előfizetési
díjért rendelhetik meg. Tisztelettel

A „Muraszombat és Vidéke“
szerkesztősége.

Új-év napján.

Egyik év a másik után merül az
enyészet tengerébe, nem hagyva mást
hátra, mint csalódást, szenvedést. Rohan-
rohan előre az idő s elkopatja
lassanként az egyik év fájalmát, hogy

a másikénak adjon helyet s így tovább
mindig egyformán.

Olyan szívünkön a keserűség, szo-
moruság, mint a sivatag, melyen az
öröm csak itt-ott egy-egy kis óáz.

Mennyi fájdalom, mennyi küzdés
jutott az emberiségnek osztályrészüil
az elmúlt évben is, hány árva siratja
szülőjét, hitves élettársát s hány anyá-
nak kebléről tépte le magzatját, hogy
soha többé vissza ne adja.

A kép mindig egy marad, csak-
hogy egyszer egyik, másszor másiknak
jut több a szenvedésből. Az öröm, az
ritkább, azt az életben nagyon szűken
mérik.

Nézzünk körül, mennyi a szenvedő,
éhezó, fázó ember s még a jobbmó-
duak között is mennyi küzelemmel
jár a lét.

Ha ebben a küzelembeli életben
valami boldogító érzés foglалhat tört
lelkünkben, az azon tudat, hogy em-
bertársaink arcáról letöröljük a szen-
vedés könnyeit s hogy ahol csak le-
hetett jót tettünk.

Ez nyujthat örömet, boldogságot,
ez könnyítheti az élet nehéz terheit.

Dicsretére legyen mondva az em-
beriségnek, e tekintetben igen szép
haladás észlelhető.

Mindentelé népkonyhák, kórházak
stb. létesülnek, többnyire közadakozás

útján. A hideg beálltával a szegény
fázó iskolás gyermekek meleg ruhával
látatnak el.

Itt van mindjárt Muraszombat kö-
zönsége, a kinek nemesszívü adako-
zása lehetővé tette, hogy az óvoda 19
szegény növendéke meleg alsó és fel-
sőruhát kaphatott.

Nem-e édes jutalom amaz apró se-
reg leirhatlan öröme. Bizonyára érez-
ték azt mindazok, kik ez öröm elő-
mozdításában részesek voltak. Pedig
még hány szegény van, a kire ráférne
az emberek adománya!

Megint csak arra kell visszatér-
nünk, hogy ezen legjobban lehetne
segíteni egy nőegylet által. Mert hisz
már a természetől megvan a nőkben
a finomabb érzék a nemes és jó íránt,
az ő kezökbe téve a szegények sorsa;
sokkal üdvösebben, eredményesebben
működnének sanyaru helyzetük javi-
tásán.

Hogy a most beköszöntő év ne
merüljön a feledés, az enyészet ten-
gerébe, — városunk hölgyei egyesülve
alakítsák meg a muraszombati keresz-
tény nőegyletet, hogy ez által keresz-
tényi szorgattal munkálkodva városunk
nyomorának enyhülésén, az év sokáig
emlékezetes maradjon. I.

Karácsony este.

Az az asszony ott a kirakat előtt, úgy ha-
sonlít Rafael Madonnájához! Az arca tele van
bánattal s szeméből a fájdalom sugárzik.

Ott áll már hosszabb idő óta s nem veszi
észre, hogy az est sötétsége kezdi átvenni ural-
mát — a jaroelők tömege egészen megritkult.

Mert mindenki siet haza ilyenkor.
A szent karácsony ünnepe van ma.
Karácsonyfa ezer gyertyája fénylik ki az
ablakon át.

A világosság fénye mellett olvassa a pénzt.
Vajjon mit is kene venni a kicsikének?
A csecebecsek, amiket a kirakatban lát,
mind drága portéka.

Egész nap dolgozott, csak hogy megkeresse
azt a pár hatót.

Külsöt vett egy részén, az ünnepe kedvéért,
de mást mit is vegyen a kis Rózsikának?
Nem maradt csak pár krajczárkaja, pedig a
leányának mára valami szépet, ragyogót szeretne
venni. Úgy amint azt otthon megigérté.

Az üzleteket már mindenfelé bezárnak és
dik. A kereskedők is sietnek haza övéik körébe.

Az asszonykát lát fogja el. Haza fűrés közel
nem mehet. Mit is mondanának a lakók a
házban, de mit is szólna a kis Rózsika! Bizony-
nyal egész éjtel sírna, ha ő róla a kis Józsi-
ka megfelelkeznek.

— De hát mit is vegyek — uram Jézus —
töprekedek az asszony.

Ezeket a szavakat olyan hangosan mondta
ki, hogy a háta mögött elalkodó uri ember el-
érkezettnek találta az alkalmat, hogy a szép
asszonyt megszólítsa.

— Kérem, talán segítségére lehetek a vá-
lasztásban, kezdé meg a szót az idegen.

Az asszony összeresztett az idegen férfihangra
és föl sem tekintett.

Úgy sietett, hogy a lélekzete is majd elállott.
Mert az az idegen ember nyomon követte.

Mintha valami irtózatoss kísértet üldözne,
úgy remegett az egész testében a szegény asszony.
Nem mert hátra tekinteni. De látta, amint
egy-egy lámpához ért, a férfi megnyult árnyékát
a lába előtt.

Hogy szabaduljon, hirtelen beosont egy üzletbe.
Éppen zárni akartak már s a késői vevőt,
a kinek külseje jó hasznót nem ígérhetett, a se-
gedék nem éppen nyajasan fogadták, különösen
mert pénzt a keendőjének eszé kéből szedgette elő.

Az asszony szeretett volna hosszabb ideig is
válogatni, hogy a kint váró kisérőjét eluntassa
s töle megszabaduljon, de bent sietteték.

Végre megalkudt. k s az asszony a kis ke-
resztec-két, amit a leánykájának vett, a keblébe
csuszattta s odább állott.

Az utcán a lámpa árnyékában várakozott
reá a férfi.

Az asszony a keresztet a keblére szorítva,
most már bátrabban sietett előre. Ott kellett neki
elmenni a várakozó férfi előtt s mikor mellette
elhaladt, majd hogy őssz nem roskadott.

— Te vagy az, Anna?

Az asszony, mintha hirtelen kövé vált volna.
Reszkető inai alig bírták és hirtelen megállott.

— Anna, hát csakugyan te vagy, mert felsz
olyan nagyon szörnyen tölem!

— Öntől? Nem. Azt hittem más. Öntől már
nem félek. Megesalt és tudom, hogy Öntől óva-
kodnom kell. Ön boldogtalanná tett egész éle-
temre. A szegénybe döntött, aztán elhagyott.

— Hol jársz ilyen késő este.

— Mért kérdi? A munkából jövök. Dolgoz-
nom, hogy éhen ne haljon az öni gyermeke, a
kinek a nevét sem tudja. Itt lakunk a szomszéd
utczában egy pinceszobákban, ahol még három
lakó lakik. Talán csak tudja, hogy ma kará-
cseny este van. Minden jó keresztény ilyenkor
otthon tölti az idejét övéi körében. Én is csak
azért kestem meg, mert valamt venni kellett a
kis Rózsikának. Ne mondja, hogy ő róla még az
Isten is megfelelkezett.

A szomszéd házból gyermekhangok karácsi-
nyéneke hangzott ki az utcára

Önkéntelenül néz-k föl a világos ablakokra és
csillogó könyv lapodzott mind a kettőjük szemébe.

A körös elhallgatott. Azt gyermekek élénk
örömközeje váltotta föl. Mintha apró angyalok
csicseregének. Aztán néma lett minden.

A csendet a nő reszkető hangja szakította meg.
— Ma szent karácsony van, a Megváltó szü-
letése napja.

A férfi esdő tekintetet vetett az asszonyra,
szeméből könnyeket törtült ki s mikor szólni akart,
úgy remegett a hangja, hogy alig bírta kimou-
dani e szókat:

"Audiatur et altera pars." "Lássuk az érem másik felét!"

Nem vagyok én X-Y-sága! Ezt a derek jó urat tan ismerem, de kiletet nem tudom. Ot védeni jogom nincs, de nem is akarom. Majd megáll ő a maga talpán; hiszem, hogy lesz benne bátorság kimondani: „Gyerünk a gyepre; ott lássuk meg, ki a legény a talpán!”

Karácsony a kereszténység legszebb ünnepe; az igaz, a megtestesült szeretet nagy napja. És ime a „Muzsombat és Vidke” cz. itteni lapnak épen karácsonyi száma hoz egy igazán minősítetien, helytelen, értelmetlen zagyaléku cikket — plebános tollából Bellatinczról, Zalából!

Plebános — az örök szeretet helyett — furbósbotot, sulykot ragad kezébe és üti-vert a szeretetet, a magyar hazafiságot.

A cikket olvassa először néztem, aztán gondolkotom, de már erre fejet szóvaltam, mindjárt rá csodálkoztam, no és sajátállat bántam s kérdeztem, mi talála a cikk íróját, aki korábban igen előnyös oldalról ismertem?!

En, aki nem vagyok X-Y ur, én mondom, hogy a cikket a hang hordozása és az író modoratlansága már agyonütötte: adott okot eleget, igen sokat a jogos felháborodásra, a teljes megbotránkozásra csak részéről, kik magyarok voltak és akarnak is lenni az utolsó óráig, mert őket más fajba beoltni lehetetlen.

Az a sajalatár melő plebános kegyetlenül eldobta a sulykot; furkóst ragadott kezébe, elfeledvén hogy van ám annak bünkösbb vége is, a mely épen őt tapogattja.

Az Űdvözítőnek oka, helye és alkalma joga volt külni Isten házából a Judásokat, az izmaelitákat! De igazatlanul, kíméletlenül, botorul külni Isten templomából a magyar édes hazai nyelvet — azt épen egy plebánosnak tenni hazafiatlanság.

Az egész ország apraja-nagyja, az országházott le az utolsó kunyhóig érzi a magyar nemzeti szellem érve-yesülésének közéletét; mozog, hat, tesz, dolgozik, s az ósók folytonos harczi közt ki nem vihatott, hogy a nemzet létjogainak alapját képező követelmények megvalósuljanak.

Hát azért volt annyi köny, annyi áldozat, annyi vér előideink idejében, azért szenvedtek börtönt, hogy ma sárba tiportani engedjük a magyart? És mit látunk? Egy plebános nem lát, nem hall semmit mindéből, Pató Pállal tartva oda vája: „Ej, ráértünk arra meg!”

Ugy látnak: „Szajbá vája a sült madarat.” Kényelemnek megjárja, de hazafiatlanság soha!

Ne tisztelt papom, fejedre olvasson saját szavaidat, idézetet: „Si tacuisses, philosophus mansisses” (magyarul: Hallgatni arany, beszélni ezüst).

Aztán honnan e rengeteg harag, mérég, dühöngés? Az a tisztelt X-Y ur e lapok 51-dik számában oly teljes, becsületre méltó hangon írt, hogy kalapod előtte.

Horrendum dictu! Apage Satanas! tetszik tudni plebános uram!

Miért az a csunya főmevény? A plebános érkevényedik — persze alaptalanul; — de a megzavirva ám az elme hisgtatóságát, a helyes itélet és a cikk íróját a hang, a modor, a hányavettség épen azon oldalról mutatja be, a mit mi szívesen eltagadni hajlandók vagyunk. Tetszik érteni?

Lakják valaki sokazok, bunyevácok, szerbek,

— Legyen meg az Ő akarata.

A szék pinzelakásban, a hol sok gyerekkel megáldott három család is lakik, pici viaszgyertyák égnek az asztalon. Az égő gyertyákat apró gyermekek veszik körül.

— A kis Rózsika meghunza magát hátul egy sarokban. Neki nincs papája, a ki fényógályakat vagyon, a mamája pedig még nem jött haza a munkából, aki elhozta neki a Krisztuska ajánlékat. De im nyílik az ajtó s a Madonna képi szép asszony egy idgen férfinnak a karján lép be a pinzelakás ajtaján.

A kis Rózsika mint villám ugrik fel ülőhelyéből és megeredt könyv-ít (tűrligetve rohan az anyja elé. Mő hoztal édes jó anyuskám, mit hoztal, mit küldtél nekem a kis Jézuska?

A szép asszony! gúreső zokogás fogta a; síribe kapta a kis porontyot és hosszan, sokáig csókolgatta annak arcát.

A jelenlevők némán nézték a jelenetet.

A sokat szenvedett asszony lakótárai felé fordult és bemutatla azt az urat, a kivel jött: a Rózsiának az atyját.

A pizi ártatlan gyermek nem tudta melyeknek örülni jobban, a keresztnek-e, vagy az apuskának, a kinek a nyaka körül fonta magát és azt százszor is megcsókolta.

A ritka jelenet mindünknek könnyet ealt a szemébe.

A Megváltó keresztje meghozta a kibékülés napját. . . .

Áldott legyen az 5 szent neve!

horvátok, tótok, oláhok, románok közt Szt. István birodalma területén, annak magyarnak kell lenni, mert máskép Luacucinek írsütik a honurlás bűnet, a hazafiatlanságnak épen nem megtisztelő jelzőjét.

Egy értelmes plebánosnak nemcsak papnak, de magyar hazafinak is kell lenni.

1868. óta elég idő, ter és alkalom volt arra már az iskolában, hogy tanulja meg a hazának minden idegen ajku polgára a magyar nyelvet. Ha kijő az iskolai kötelezettségéből a gyermek, vajjon szabad-e őt elefedni, szabad-e megengedni, hogy a nemzet napzamosainak, a derek, hazafias tanítói karnak éveken át taunostított törhetlen buzgalma fűstbe menjen, a mit a gyermekek magyarul tudtak és tanultak, dobják a sutba, a sarokba, a feledékenység örök éjjele!?

Hát az egyház nem a felnőttek iskolája is?

Az iskola után az ipar, kereskedelem, igazságszolgáltatás közigazgatás terén nem e érve nyesült az édes, büvös-bajos magyar nyelv? Nézz meg csak plebános uram a stati-tikát mi a külfömbég ma és 1868-iki állapotaink közt a magyar nyelv terjedése ismerete körében?

Hát 1868. óta Bellatinéz vidékének értelmiségitem tet voltna a magyarsodlás ügyében? Hogy lehet őket — bár a sorok közt is — evvel valódni?

Sajnálom — cikkebből itelve — hogy annyira rövidlőta,

Miért ócsárolja saját hievit, miért alacsonyítja le őket oda, hogy 10 et is alig bírna fogni, a ki magyar predikációját meghallgatná.

Nézz meg a muzsombati evang. imaházat, ott minden 3-ik héten van magyar isteni tisztelt szufolt közönség, kik közt tiszta magyar kath. hívt is eleget találhat; mert a szomszias szarvas forrást keres, a hol szomját olthassa.

Plebános Uram! Dicséret ez Öre nézve? Nem veszi észre, hogy önnönmagát rántja le a mondásával. Nem tudja-e, hogy a jó peccenyére, jó magyar predikációra szoktatott vendég máskor is éljő?

Nem tudja a szentírásból, hogy: „Jobban örülnek az éghen egy megtért bűnösnek, mint 99 igaznak?”

Hát hol vette a jogot arra, hogy nem egyet, de szavai szerent 50, 25, vagy tíz igazhívt megfoszthasson azon lelki gyönyörrel, hogy jóvő adven munkálva Isten íjéjét magyarul, az általa teljesen birt és értett nyelven hallgathassa?

Szabad ezeket elűzni, kikergetni Isten házából? Miből fakad ez a meggondolatlan tett? A menthetetlen mulasztás és közömbösség?

Ha van magyar állam, a mint hogy van is, akkor van magyar államot alkotó magyar nemzet is; már pedig tetszik tudni: „Nyelveben él a nemzet.”

Vagy a magyar állam papja és polgára a plebános — avagy valami más?

A cikkeknek — más részére szánt éle — ep pen iróját sebt, üti, vája.

Őly főmevényés cikkeit írni tiltja a papi állástól elválaszthatatlan és mindenkorra fentartandó tisztesség tudata, egy a vallás-erkölcsiség mely, beható tudása.

Ha cikzkirő plebános ismeri a magyarok történetét, vajjon miként feleldhetle el hogy az itt Szt. István birodalma területén lakó nepek Isten után nem-e a magyar lovgias, testvéries indulat fajnak köszönhetik létüket, szabadságukat?

Nem olvasta sola, hogy az orosz megfosztja vallásától is alattlított, nemcsak nyelvtől? Nem olvasta, miként bántak a jobb sorsra méltó lengyelekkel?

Nem tudja hogy a magyar pénzen táplált apró horvát népség, hogyan mocskolja mindazt, a ki magyar?

Nem érzi ön plebános uram, hogy Öneek itt — már hivatásánál fogva is — őrszennek határörnek kell lennie?

Nem ismeri Ön a panszlávizmus mézesmázos bajnokainak rókaulykait, csapdait, melyekben a nem gondolkozókat hamarosan halóba kerítik?

Ha nem vigyáz, könnyen zsákmányává válik.

Mi jól ismerjük a lyukat, honnan a szél jön. Micsoda szerencsétlen, hazafiatlan gondolat az, hogy a ki itt magyarosítani akar, az tanuljon meg először vendül Biz ez a hang minden a világon, csak nem a józan magyar hazafiság szelene. Mindjárt megmutatja a plebános állításnak absurd voltat

Ime itt van egy elő barátom, német szót egy hangot sem értett. német nyelvet tanulni szülői elküldték Regedebe. Hát talán az a regedei család először megtanult magyarul, hogy barátomat a német nyelvre oktathassa? Esze ágában sem volt de az én barátom egyszer csak kémet megokni aztán pöttyögni és megtanulta a német nyelvet.

Am itt a másik példa: A muzsombati kisdudóvában megjelenik a vindis gyerek egy szót nem tud magyarul; a köztiszteltben álló óvónó előtt a vend nyelv ismeretlen valami és mit látunk? Az a tözgyökeres vindis nebulo 2-3 hónap alatt már tiszta magyarsággal csacsog!

No és ezt nem tudná más is megtenni plebános uram? Millió és millió magyar tanuljon

vendül, oláhu, románul, szászul, ~~italián~~ itálén, talán egy maroknyi nép kedvéért?

No lássa plebános Uram, vagy bolond vagy alatomos, titkos panszláv bajnok sugalmazta Öne, hogy csak egy lehet magyarosítani itt, ha előbb vendül megtanul valaki!

Sőt, mint a fenti példaköből látszik, épen ellenkezőleg. A mely ur, vagy hivatal vendül buzog, beszél, tanácsol folyton és nem kezd az érinkezést magyarul nem batorítja első szónál, nem bitorítja a szemérmes embert hogy magyarul adja elő dolgát, majd belesigiti az ugyan édeskeveset tesz hazafias kötelességéből.

Igen is ért a vend nép legnagyobb része magyarul, mert már ő is rájött annak tudására, hogy „A hány nyelvet tudsz, annyi embert érsz.”

Ezt nekünk, magyaroknak mondták és mondják szemünkbe, tessék alkalmazni más fajra is viszont.

Azt sajnálom, hogy az a jó magyar fiu, a cikzkirő plebános is már beadta derekát és nyitlan beállott — levén ő Tóth — „Dobzse Lászlónak.”

Ha tisztelt plebános uram alamt akar enni és leül a fa alá virágzaskor lesni az alma növéset, akkor bizony felkopp a álla.

Ha a boldogult nagy kölkéi (Vas) plebános is egy gondolkozott volna, a mint Ön Bellatinéz, akkor Nagy-Kölkéden ma is lámpával kellene keresni fényes nappal a magyart. Lásza az a derek plebános az iskolában a szöszkeken háznál, társalgásban folyton a magyar nyelvet használva horvát közeget magyarrá tette. Lásza, ez példa, ez jellem, ez pap és hazafi!

Tán olvasta a legszebb emlékü Szabó Imre volt szombathelyi püspök életéből, hogy bérmatási körútjában mondandó szent beszédet előre lefordította vend nyelvre azt jól betanulta és el is mondotta.

Csodált — bámult a nép, hogy ő püspöke vendül is tud Akkoriban jártak-keltek a titkos panszláv úgnokók izgatni, hogy a nép szakadjon el az egyházmegyétől és csatlakozzék a szomszéd külföldi püspökökhez, hol nyelvet értik.

Szabó Imre e tényével sakkmatott mondott mondott ez alatomos tervezetköneket, izgatónak.

De nem hagyta abba; mikor az előjáróság aztán tisztelgési és megköszöni ment a vend predikációját, a nagynevű főpap megfogarta őket: „Lászlók, én nem vagyok köteles tudni a ti nyelveteket, de kedvetekért megtettem; ti is tegyétek meg az én kedvemért, hogy megtanultok magyarul! De ha ez nem tesztek és én még visszajövök közeitek, püspöki botomat verem a hátotokra!”

Tessék plebános uram ily nemes és nagylelkű férfi példáján lelkesülni, hatni és alkotni!

Nem öbte rakott kezzel nézni a napot hanem után utfelem, éjjel-nappal, nem dorongol, de szép szóval szeretettel kell beleszópotni az idegen ajku nepbe, hogy magyarul tudni kötelesség és haszon.

Nem atulról vagy felülről várni a buzdítást, illetve ukázást; de be kell szegődni faltörő kosznak, kezdeményezni a magyar predikáció behozataltát. Hisz ez a magyar papra csak ádás és soha nem lehet teher!

A nemzetek előtörékvésében minden napnak megvan a maga sulya, értéke; vesztettünk a múltban igen sokat keveset szerettünk vissza — meg a társadalomban is. Siessünk, nehogy elkéssünk.

Gyermekeinkre, önökinkre kevesebb terhet hagyjunk e téren!

„Sine ira et studio” mondtam amit mondtam és irtam amit irtam

Közledek az 1000 éves jubileum! Mily magasztos volna, ha Kárpátoktól le szles és hazában, iskolában, templomban felzengene a gyönyörű magyar egyházi ének, magyar szívének hazafias meglevél magyarul hirdetné minden pap Isten íjéjét. Ez volna a jubileumi ünnepeknek egyik fényes gyöngye!

Leteszem tollamat — kívánva a magyarosodásnak lelkesebb apostolokat és boldogabb ügyét!

Különbem pax nobis! TÖRÖK ERNŐ,

kir. közjegyző.

Tisztelt szerkesztő ur!

A bellatinzi magyar isteni tisztelt életleptétezés érdekében közölt felszólalásomra Tóth László által adott válasz eszemenete annyira meglepte Önt uram, hogy már a közlés alkalmával azon reménynek adott kifejezést, hogy azt észrevétel nélkül nem hagyhatom.

Engedelmevel nagyon rövid leszek. Csak azt akarom constatálni, hogy felszólalásom tárgyilagoss és igaz volt teljes egészében, és hogy senkit abban sem kifejezettem, sem a sorok között nem sértettem, tisztán a jó,os kritika tárgyval szolgálató tényekre utaltam.

Ha ezelék szemben egy józan értelemre való bírálat- és megjegyzésekkel találkozom, férfithez illő kötelességemnek ismerem, jöhi-

Régi ezüst és aranypénzek

tulajdonosai figyelmébe.

Hogy a nem a kir. miniszteriumnak 1892. év aug. 8. ki rendeletével a forgalomból kizárt osztrák, valamint a gyakran előtűnő

külföldi ezüst- s arany-pénzek

el ne kallódjanak, kesznek nyilatkozom. Ezeket máóli fogva továbbra is az időnkénti ezüst- és arany napi árfoalyan szerint elfogadni és új aranykoronával vagy pedig az egyelőre még forgalomban maradt osztrák értékű pénzzel beváltani.

Muraszombat, 1893. január 3.

Postl János,
óras és ékszerész.

Hat aranyérem, diszkereszt és diszoklovelék.

Cognac

Gróf Esterházy Géza saját gyártmánya

orvosi tekintélyek által ajánlva, felette kellemesen és jól ízlik, minőség tekintetében bármelyik francia gyártmánnyal versenyezhet -- Ára pedig sokkal olcsóbb.

KÜLÖNLEGESSÉG

a COGNAC

mely mindenütt kapható.

Cognacot a tiszta borból idegen anyagok hozzávegyésére nélkül, francia mód szerint készíti s ezért járványos betegségeknel, különösen

kolera ellen

övszerűl sikerrel használható.

A Grf. Esterházy Gézaféle cognacgyár igazgatósága

Budapesten, VI. külső váczit-ut 23.

Muraszombaton kapható Ascher B. és fia uraknál.

Páris, Lipese, Bordeaux, Nizza, Berlin, Brüsszel.

Csak akkor valódi, ha a sártonnan lágón az az ágetet fölrás van: "Gróf Esterházy Géza."

A forgalomban levő valódi francia cognacokkal cserélhetők.

Mutatvány-számokat ingyen és bérmentesen.

Magyarország legelső és legdiszesebb hetilapja

Képes Családi Lapok

1893-ik évi január 1-én

TIZENÖTÖDİK ÉVFOLYAMÁBA LÉP, a magyar művelt, de különösen a magyar nő művelt olvasó-közönségnek legkedvesebb lapja.

A "Képes Családi Lapok" a magyar szépirodalmi lapok között legelőbb és legelőbb. A "Képes Családi Lapok" most lépett a 15-ik évfolyamába, melyre bizonyítva, hogy a magyar nyelvű műveltség közönségét, nyerte e lap a magyar műveltség közönségét.

A "Képes Családi Lapok" szerkesztésében a magyar irodalom legelső irói nyugtázták. A szerkesztőség dr. Marányi Árpád, dr. Tolnai Lajos és dr. Várady Antal kezében van, akik sem fáradságot, sem költséget nem kímélnek, hogy a lap szélesebb és műveltebb olvasóközönséghez jussék.

A "Képes Családi Lapok" munkatársai sorban vannak a többi között: Jókai, Mikszáth, Dezsedédy, Temérdek, Lankai, Tólgessy, dr. Marányi Ernő, Csorba A., Földi, Rudnyánszki, Bentzkykne Barja László, Büttner Lina, Nagyváradly Miró, Kövér Irma, V. Gaál Karolina, Harmath Lajos, Heresziné Sikor Margit, stb. stb., hímreves írómák és íróknak.

A "Képes Családi Lapok" minden számban legkiválóbb művészek rajzai és képei után külön illusztrációkat ad.

A "Képes Családi Lapok" minden számban legelőbb hírtől egy regény teljes nyomatottól ívet kaphat az olvasók általánosan is úgy egy év alatt 5-6 regény birtokába jutnak, melyekhez mindig díszes boríték is járul.

A "Képes Családi Lapok" minden számban ügyesen összeállított sakkrajzok apróságok és trólium ismertetésével talál a olvasók -- s a lap előfizetőinek postájában a legelőbbre abból a társalgás folyék az előfizetők között, végül:

A "Képes Családi Lapok" minden kéthetében adónak díjazottakat ad, amely a női közönségnek minden más díjazatot nélkülözhetőtve tesz.

A "Képes Családi Lapok" előfizetése egy évre 6 frt, fél évre 3 frt, negyed évre 1 frt 50 kr., aki az egész évi előfizetési díjához 80 kr. küld, 2 regényt s aki negyed évi előfizetéséhez 40 kr. küld, 1 regényt kap bérmentesen jutalmul. Előfizetéseket az ér bármely napjától elfogadják és lev. lapon önjáratra mutatványt bárkinek díjazottal küld:

A "Képes Családi Lapok" kiadóhivatala Budapestben, Nagykörút utca 20. szám.

PESTI NAPLO

főlvesszi régi, eredeti alakját!

- A **Pesti Napló** december 18-ikától kezdve naponként kétszer legalább 16-24 oldalnyi terjedelemben főlvágya és ragasztva jelenik meg.
- A **Pesti Napló** főszerkesztője és kiadótulajdonosa: **ifj. Ábrányi Kornél országgyűlési képviselő.**
- A **Pesti Napló** felelős szerkesztője: **Barna Izidor** és politikai pártoktól teljesen független.
- A **Pesti Napló** szerkesztősége egészen újra, — az ország legelőbb hírlapiról alakult.
- A **Pesti Napló** bel- és külföldi tudósításai, hírei és táviratai frissek és eredetiek lesznek s a legmegbízhatóbb forrásokból erednek.
- A **Pesti Napló** ipari, kereskedelmi és mezőgazdasági rovatát kitűnő szakírók szerkesztik.
- A **Pesti Napló** bel- és külföldi tőzsde rovata mindig pontos és megbízható lesz
- A **Pesti Napló** nagy gondot fordít szépirodalmi rovatára, hol mindig a legkiválóbb írók neveivel találkozhat az olvasó.
- A **Pesti Napló** regényei és tárcái élénkek lesznek és a közönségnek kellemes olvasmányul fognak szolgálni.

A PESTI NAPLO karácsonyi száma feltűnést keltő közleménnyel lepi meg olvasóit.

A PESTI NAPLO előfizetési árai:

Egész évre	14 frt = 28 korona	Negyedévre	3 frt 50 kr. = 7 korona
Fél évre	7 " = 14 "	Egy hónapra	1 " 20 " = 2 " 40 fillér

➡ Egyes példányok minden hírlapkereskedésben kaphatók 5 krért = 10 filléért ➡

A PESTI NAPLO előfizetési ára (naponként kétszeri postaküldéssel, reggel és a délutáni gyorsvonatokkal)

Egész évre	20 forint = 40 korona	Negyedévre	5 frt = 10 korona
Fél évre	10 " = 20 "	Egy hónapra	1 " 70 kr. = 3 " 40 fillér

A PESTI NAPLO délutáni kiadása Budapestről a délután 3 óra előtt induló gyorsvonatokkal indítatik s minden vidéki városban még a megjelenés napján az újságelárusítóknál 4 krajczárért = 8 fillérről kapható lesz.

A "PESTI NAPLO" szerkesztősége BUDAPEST, FERENCZIEK TERE 3. szám. A "PESTI NAPLO" kiadóhivatala BUDAPEST, Ferenczies tere (Bazár-épület).

➡ A ki a PESTI NAPLO-ra előfizet, az december 18-ikától január 1-éig a lapot ingyen kapja, úgy, hogy az előfizetés csak január 1-én kezdődik.

➡ Mutatványszámokat december 18-ikától kívánatra egy hétig ingyen küld

A PESTI NAPLO kiadóhivatala.